

י פ ה פ י י ק ו ב ז"ל
 (במלאות שלוסים לפטירתה)

יפה. כבר חלף חדש ימים שהלכת מאתנו בטרם עת. קשה לבטא במלים את רחשי הלב. נדמה כי רק אתמול ישבנו בחוץ על הספסל ושוחחנו; ואת, חרושת סבל, אבל לא נכנעת.

לזויןנו אותך מקרוב. ידענו וראינו את סבלך הכבד מנסא ואת נסאת אותו בגבורה ותמיד בחיוך טוב על הפנים: יהיה טוב, אתגבר, זה יעבור.

הבינונו את סרורך, ואפילו במצבים קשים מאד, להיות מאוספזת בבית החולים.

אהבת את הבית. תאפת להיות עוד ועוד עם המפחה וליהנות מהבנים, הכלות והנכדים.

ואכן, ידעת ליצור בית חם, נעים ופתוח והרבה ידידים וחברים בו.

אי-אפשר שלא להזכיר את טפולו המסור של סנדר. מסירות מיוחדת כזאת תאינה מצויה בכלל. הוא טיפל כך לילות כימים וסנים, ללא הפוגה וללא לאות. גם כאשר אמרו הרופאים נואס, לא נואס סנדר ובטי-פולו הנמרץ ורצונך העז המסכת להתגבר.

את היית כחידה בעיני הרופאים, אשר אהבו אותך, וכיבדו את התנהגותך וגבורתך. נדכרך תמיד בהערצה.

יהי זכרך ברוך.